

Kandidater til bestyrelsen

Af Morten Eiersted, redaktør VI&HIV

Her kan du læse en kort præsentation af nogle af kandidaterne, som stiller op til bestyrelsen i forbindelse med årsmødet.

Daniel, modtaget den 8. februar 2015

Jeg hedder Daniel, jeg er 24 år, bor i Ishøj. Jeg læser til lagerassistent, hvor jeg går i skole og arbejder på min læreplads. Jeg dyrker sport i min fritid: badminton, spinning og løb.

Og så er jeg frivillig hjælper i Hiv-Danmark, hvor jeg pakker medlemsblad og andre ting, som der er behov for.

Min mening og holdning om fordomme mod hiv-smitte personer er, at det er dyrt latterlig og diskriminerende. Jeg mener, bare fordi man har fået hiv, så er det ikke ensbetydende med at man skal holde afstand fra personen eller ikke vil være venner, kærester eller have sex med personen. Så længe man tager sin medicin og er ærlig som person om det er det ene eller andet, så sker der ikke noget.

Selvfølgelig bliver vi alle sammen bange, når vi høre om sygdomme og hiv. Det skal vi også tage alvorligt, men vi må og skal ikke dømmе andre eller holde afstand fra personer, som får hiv. Og man bliver ikke smitte via. berøring, kys eller sex.

Jeg blev også bange og nervøs, da jeg hørte om hiv. Men da jeg hørte mere om det gode om hiv, at der skal så lidt til (1 ud af 1.000.000) til at man bliver smittet. Og i dag, der har jeg mange venner, som er hiv-smittede, og dem tager jeg ikke afstand fra.

Lillian, modtaget den 8. marts 2015

Jeg hedder Lillian, er uddannet socialpædagog fra 1993, og har arbejdet inden for flere forskellige områder og med ret forskelligartede funktioner, er pt ansat i socialpsykiatrien som nattevagt.

Jeg var ung i begyndelsen af 70'erne, tiden med den ret nye p-pille og med den seksuelle frigørelse. Midt i al friheden var der dog en medspiller, man var nødt til at tænke på, idet begrebet aids dukkede op i forskellige medier. Billeder af aidsramte begyndte at sætte sig på nethinden. For to et halvt år siden blev min mand hiv-diagnosticeret. I et splitsekund fløj de gamle billeder af aidsramte personer gennem mit hoved, samtidig vidste jeg dog så meget, at man i Danmark ikke dør af hiv.

Siden er sket meget. Jeg kendte Hiv-Danmark af navn, nu kender vi også Hiv-Danmark af gavn. Vi har været til orienteringsaftener, til max hyggelige samvær på Café Lone og i vores lokale gruppe, og senest til Hiv-Danmark Dag. Min mand har deltaget i Hiv-Forum og skal også med i år.

Alle steder har jeg/vi mødt stor rummelighed, åbenhed og tillid. Jeg har hørt mange historier. Jeg har hørt historier om at være åben om sin hiv, om at være delvis åben, og at være lukket. Min mand har valgt det sidste.

Min motivation for at stille op til valg til Hiv-Danmarks bestyrelse er en undren over, og samtidig forståelse for, der er hiv-positive, som vælger at leve lukkede/delvis lukkede med deres hiv-diagnose. Hvorfor er det nødvendigt, og hvilken betydning har det for éns livskvalitet? Hvorfor stigmatiseringen, hvorfor selvstigmatiseringen?

Når vores børn, som er i første halvdel af 30'erne, fik samme billede af aidsramte som jeg selv ved beskeden om deres fars diagnose, mener jeg, der er billeder, der skal ændres. Når man vælger at tie om sin hiv-diagnose, tænker jeg, der er tabuer at nedbryde. Når jeg hører om folk, der er bange for at blive smittet ved kontakt med velbehandlede hiv-positive, tænker jeg, der er et oplysningsarbejde at udbrede.

Hiv-Danmarks bestyrelse arbejder i dag med dette og med andre vigtige områder. Jeg vil meget gerne samarbejde med bestyrelsen om disse opgaver. Som I sikkert har fornemmet, vil mit fokus være på at formindske - helst fjerne - tabuer, stigmatisering og fordomme, med det formål at højne livskvaliteten for så mange hiv-positive som muligt. Jeg mener, der er en overordnet oplysningsopgave for Hiv-Danmark at arbejde videre med, eventuelt sammen med andre organisationer. Jeg ved, ressourcestærke hiv-positive personer og frivillige gør et stort arbejde for at udbrede kendskabet til hiv. Mit håb er, flere hiv-positive vil finde samme mod og der på den måde arbejdes på to fronter, overordnet og fra grunden. Jeg er sikker på, det er en af vejene til at fremme en åbenhed om hiv og tilværelsen som hiv-positiv.

Mange hilsner
Lillian

Jørgen, modtaget den 14. marts 2015

“I much prefer the sharpest criticism of a single intelligent man to the thoughtless approval of the masses”

- Johannes Kepler

I 2007 blev jeg i et interview spurgt om, hvordan jeg mødte fordommene ved at være HIV-smittet og åben om min status. Det var efterhånden det spørgsmål jeg blev spurgt mest om i de artikler, som journalister ønskede at bringe med mig. Jeg medvirkede i en del artikler, projekter, tv-udsendelser og debatter. Jeg forstod aldrig hvorfor vinklingen fra de pågældende medier skulle være: “Hvad har du at brokke dig over ved andre”. Jeg forsøgte altid at lure spørgeren ind på HVORDAN vi kunne komme videre fra brokkeriet. Det eneste jeg ønskede var forståelse. En forståelse, som jeg mente var noget jeg kunne tage for givet. Jeg gav den jo til andre i lignede situationer.

Datidens Danmark rummede ikke så mange kontroversielle debatter, som jeg husker det. - Måske, min alder på 19 taget i betragtning, var min synsvinkel mere snæver. Jeg opfattede ikke rigtig de problematikker, som jeg ikke var direkte påvirket af.

I interviewet svarede jeg prompte, at jeg mødte ikke fordomme - Jeg mødte uvidenhed. Og den kan man ikke bekæmpe på ligefod med alle - Faktisk tror jeg ikke at den skal ikke bekæmpes. Det er noget man skal lære ud fra.

Jeg mener... Jeg aner ikke hvordan man skifter et dæk på en bil. Hvis jeg derimod havde en bil og punkterede på motorvejen, så skal jeg love jer for, at jeg hurtigt skulle finde ud af det. På stedet og inden for 10-15 min.

Det samme gjaldte, da jeg fik HIV. Og den samme “lov” gælder for alle dem, som går rundt og tror at de ved så sulans meget om HIV, smitteveje, Vira-loads, CD4 og antistoffer.

Alle begreber som for os, HIV+, pårørende og frivillige, er hverdags tale. Men alt er relativt, og for den/dem der aldrig har skulle tage stilling til HIV, så er det noget de først lærer, når lokummet brænder og hele verden er ved at gå op i spåner. Når de selv bliver ramt eller når deres ven, kæreste, bror, svoger, kollega eller onkel bliver pågrebet.

Tag nu min kæreste for eksempel... Vi har været sammen i over et år og jeg betragter ham som et af de mest empatiske, mest intellektuelle og elskværdige mennesker jeg kender. Til trods for det, var han en af dem som anede absolut INTET om HIV da jeg mødte ham. Alt er en læringsprocess, men motivationen for at lære må opstå, når behovet er der. Og hvordan får vi så en hel befolkning til at vende blikket indad, og hvordan får vi dem til at forstå, at HIV ikke "bare" er en kronisk sygdom. Alle ved, trods alt, at der er medicin som VI kan tage for at være RASKE.

Men hvor mange vil UDEN AT TØVE kysse en hiv-smittet uden at ane den mindste snert af frygt eller "Hvad-nu-vis".

I interviewet fra 2007 var jeg allerede voksen, og efter min egen mening, langt før tiden var til det. Siden min første deltagelse i UngeGruppen (Skejby Sygehus) har jeg helliget mig selv at være den stemme, som jeg aldrig selv hørte da jeg var ung, gik i skole og var HIV-... Selvom at det kan være svært at huske hele ens liv, så husker jeg da at der var engang.... Og dengang var jeg ligeså uvidende som alle dem jeg nu sætter en finger på, belærer og forbløffer med min viden om det lille virus.

Med mit kandidatur til Hiv-Danmarks bestyrelse vil jeg gerne være med til at nå ud til dem, som ligesom os +personer er eller har været ramt af et traume og gerne vil videre fra det. I de fleste tilfælde er lort noget lort og en spade er en spade. At dele traumerne op i HIV, kræft, ALS etc. er for mig det samme som at sige "dem" og "os". Jeg synes, at det er på tide at omfavne større grupper, og få den brede befolkning til at nå til erkendelsen af, at vi som Hiv-smittede IKKE er en lukket kreds af bitre og ekskluderede mennesker. Vi bærer rundt på en af de "sygdomme" som folk har flest fordomme omkring, og derfor mener jeg også, at vi har nogle brede skuldre. Ikke alene skal vi tackle virusset, vi skal også tackle de amøber (undskyld, gik jeg over din grænse?) som ved deres fulde 5 mener, at de er fordomsfrie og så alligevel hader den perfekte fremmede. Det gode findes i folk - Jeg synes bare for ofte, at jeg har mødt de folk der ikke får spurgt om det rigtige. Mon det i sidste ende ikke er MIN fejl, hvis de går fra mødet med mig og ikke er blevet informeret tilstrækkeligt?

Den mulighed som I fra Hiv-Danmark giver mig med en plads i bestyrelsen er det som jeg i mine skjulte tanker har ventet på i 10 år. For i år kan jeg fejre mit 10-års jubilæum som HIV-smittet, og jeg agter IKKE at lade det gå uhørt hen.

Muligheden for et nyttigt og synligt samarbejde ligger lige for foden. Med min baggrund indenfor HIV-feltet og de personlige erfaringer og observationer jeg har gjort mig ser jeg mange grunde til at kaste mig over opgaven - Hvor end I ser mig placeret bedst.

Endnu engang - Tak.

Jeg går ydmygt til værks, men forvent ej en stille type.

Hvis ingen råber højt, holder alle kæft - Og så bliver der så farligt stille i verden.

På forhånd tak

- Jørgen Ravn Juncher

Faktaboks

Lørdag den 25. april 2015 afholder Hiv-Danmark årsmøde i København, Helligaandshuset, Niels Hemmingsens Gade 5, 1157 København K fra kl. 15.30-17.45. Forud for årsmødet kl. 14.30 har vi inviteret repræsentanter fra den Folkekirkelige Aidstjeneste til at fortælle om deres arbejde og om deres flytning væk fra indre by.